

Arrest

nr. 43 942 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 20 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. PEERENBOOM loco advocaat M. HUSTINX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierraleoons staatsburger van Temne-origine te zijn afkomstig uit X, Freetown. U beweert op het moment van het gehoor 17 jaar te zijn of te zijn geboren op 19.11.1991. Na het overlijden van uw ouders groeide u samen met uw zus op bij uw oom en tante. Vijf jaar geleden werd uw zus geïnitieerd in de traditionele vrouwengemeenschap Bundu. Uw tante is lid van Bundu en voert de besnijdenissen bij de meisjes uit. Uw zus werd besneden en bloedde na deze ingreep dood. Vorig jaar werd de dochter van uw tante en oom geïnitieerd en ook zij bloedde na de ingreep dood. U vernam later van mensen in het dorp en van uw buurvrouw dat u ook geïnitieerd zou worden. U vernam van de buurvrouw dat u na uw besnijdenis diende te trouwen met ene Pa (A.K.), een oude man uit het dorp. U weigerde te worden besneden omdat uw zus en uw nicht hierbij waren overleden. U weigerde te

trouwen met een oude man. U nam uw kind, het kind van uw zus en het kind van uw nicht mee en de buurvrouw (A.) gaf u een contact van een kerk waar u naartoe kon. U vond eten en onderdak in de kerk, waar u werd geholpen door de mensen van de parochie. U legde uw situatie uit aan deze mensen, die de zaak gingen melden bij de politie. U vernam dat uw tante en enkele andere vrouwen van de Bundugemeenschap werden gearresteerd. De mensen van de kerk regelden uw reis. U hebt Sierra Leone verlaten in januari 2009. U reisde per vliegtuig naar België, waar u na uw aankomst bleef wachten op degene die u zou ophalen. Een zwarte man, (T.), sprak u aan en beloofde u te helpen. Volgens hem zou u door de politie worden teruggestuurd naar Sierra Leone als u nog lange tijd in de luchthaven zou wachten. (T.) bracht u naar zijn huis waar u gedwongen werd om met hem en met zijn vrienden seks te hebben. U huilde wanneer een van de vrienden, (F.), bij u kwam en u hielp uit het huis te vertrekken. Hij toonde u de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u op 23 maart 2009 asiel heeft gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt op het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw beweerde vrees voor een gedwongen huwelijk. Zo maakt u tijdens het gehele gehoor geen melding van een huwelijk met ene Pa (A.K.), hoewel deze naam wordt vermeld in het krantenartikel dat u bij het begin van het gehoor neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas (zie gehoor CGVS, p.2). Daarbij dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u een krantenartikel neerlegt met vermelding van uw naam, maar dat u niet op de hoogte bent van de inhoud ervan. U verklaart dat u het artikel niet gelezen heeft, noch iemand gevraagd heeft om het u voor te lezen (zie gehoor CGVS, p.3). Later tijdens het gehoor werd er u uitdrukkelijk gevraagd of u nog andere problemen kende in uw land van herkomst (zie gehoor CGVS, p.14B), waarop u antwoordde dat u enkel omwille van de Bundugemeenschap uw land verliet. Wanneer dan gevraagd wordt wie Pa (A.K.) is, vraagt u de interviewer het artikel te lezen en het u uit te leggen. U verklaart dat er ene Pa (A.) in het dorp is. Wanneer u wordt gevraagd wat u over Pa (A.K.) weet, blijkt u zich opeens wel wat te herinneren. U stelt dat u bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken hoofdpijn had en u niet vertelde dat uw tante u wilde laten huwen met een oude man (zie gehoor CGVS, p. 14B en p.15). Volgens uw verklaringen meldde de ondervrager op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nog verklaringen schriftelijk kon toevoegen, wat u niet deed. U beweert dat u besloot om het zo te laten (zie gehoor CGVS, p.15). U voegt toe dat u het ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet zei, omdat u het eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet had vermeld. Het is echter ongeloofwaardig dat u, hoewel u stelt dat het een belangrijk element is in uw asielaanvraag, het huwelijk met Pa (A.K.) niet spontaan zou vermelden. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis. U verklaart dat uw tante lid is van de Bundugemeenschap en dat zij de besnijdenissen bij de meisjes uitvoert (zie gehoor CGVS, p.10). U stelt dat uw tante er thuis over sprak en dat het geen verborgen onderwerp was. U verklaart dat uw tante hoofd is bij de Bundugemeenschap, maar wanneer u wordt gevraagd hoe ze dit werk heeft geleerd, antwoordt u ontwijkend. U antwoordt dat iedereen haar kent voor dit werk en de mensen met hun kinderen bij haar komen voor de initiatie (zie gehoor CGVS, p.11). Bij herhaling van de vraag antwoordt u dat misschien haar eigen familie haar dit leerde, zonder dat u meer informatie hierover geeft (zie gehoor CGVS, p.11). Hoewel u stelt dat u wist dat uw tante dit werk deed en dat u op de hoogte was van de geplande initiatie van uw zus en uw nicht, is het weinig aannemelijk dat u zich nooit vragen heeft gesteld over uw mogelijke initiatie (zie gehoor CGVS, p.12 en p.13). U verklaart dat u er nooit eerder aan dacht om het huis te verlaten, omdat u er niet aan dacht dat u zou worden geïnitieerd. Het is merkwaardig dat u wel stelt dat men aan de initiatie kan ontkomen door weg te lopen, maar dat u samen met uw oom, die de besnijdenis ook niet aanvaardde, geen plannen maakte (zie gehoor CGVS, p.12) of manieren zocht om niet te moeten worden geïnitieerd. Daarbij getuigt uw verklaring dat – indien uw zus en uw nicht na de initiatie nog in leven waren geweest – u zich niet zou verzetten tegen de initiatie, van een weinig overtuigde weigering. Bovendien vernam u enkel van de buurvrouw (A.) dat u zou worden geïnitieerd, terwijl u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat er thuis werd over gesproken en het niet verborgen was. Wanneer u wordt gevraagd of u uw tante dan niet over de initiatie sprak,

antwoordt u dat uw tante dan zal begrijpen dat u weet heeft van haar plan (zie gehoor CGVS, p.13), wat weinig doorleefd overkomt gezien uw voorgaande verklaringen.

U verklaart dat u wegliep bij uw oom en tante en door de buurvrouw naar een kerk werd verwezen (zie gehoor CGVS, p.7). Het is weinig geloofwaardig dat u niet meer informatie over de kerk en de mensen van die kerk heeft. U kunt zich niet herinneren wanneer u Four Mile verliet en u stelt enkel dat u tot vorig jaar in Four Mile was (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart dat u nadien naar Freetown ging bij een groep van mensen die u hielp in een kerk. U blijkt echter niet de naam van de kerk te kennen, noch kan u namen opnoemen van de mensen die u hielpen (zie gehoor CGVS, p.7). Wanneer gevraagd wordt hoe u tot in de kerk geraakte, antwoordt u vaag dat u de mensen vroeg waar het was, wat weinig doorleefd overkomt. U blijkt zich niet te kunnen herinneren hoelang u in de kerk verbleef. Uw verklaringen komen weinig doorleefd over, gezien u met drie jonge kinderen wegvlochtte en u gedurende een hele tijd in de kerk verbleef.

Overigens legt u vage verklaringen af over de arrestatie van uw tante en enkele leden van de Bundugemeenschap. U blijkt niet te weten wie van de mensen van de kerk naar de politie stapte om uw situatie te melden (zie gehoor CGVS, p.14). U antwoordt dat u niet met hen meeging. U stelt dat uw tante en haar vriendinnen werden gearresteerd, maar u vroeg niet wie er samen met uw tante werd gearresteerd. U verklaart dat ze werden opgesloten in het politiekantoor, maar u weet niet waar (zie gehoor CGVS, p.14). U blijkt niet te weten waarvan uw tante beschuldigd wordt en u hebt verder geen nieuws over de zaak. Aldus is uw beweerde vrees, dat u zal gedood worden als de tante vrijgelaten zou worden, gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen uwentwege, waarvoor u verder geen concrete elementen aanbrengt.

Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor een gedwongen huwelijk en een initiatie in de Bundugemeenschap. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u, niet tegenstaande uw verklaringen, door het medische onderzoek dat op 28 april 2009 aan het Universitaire Ziekenhuis St Raphaël te Leuven werd uitgevoerd, een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.8 jaar een minimumleeftijd is. Bovendien kunt u, bij gebrek aan overtuigende elementen die het resultaat van deze botscan zouden kunnen ontkrachten, niet als minderjarige worden beschouwd.

Met betrekking tot het krantenartikel, dat u neerlegt om uw leeftijd te staven, dient te worden opgemerkt dat dit geen officieel identiteitsdocument betreft en dat de authenticiteit van dit document niet kan worden nagegaan. Bovendien vermoedt u dat het artikel gebaseerd is op de verklaringen van uw oom (zie gehoor CGVS, p. 14B), waarvan de waarachtigheid van de inhoud van dergelijk document onmogelijk kan worden nagegaan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u voorgelegd medisch attest van Dr. (C.) dd.5.10.2009 bevestigt dat u geen besnijdenis heeft ondergaan, maar houdt op zich geen bewijs in voor uw bewering dat u wel besneden diende te worden in het kader van een gedwongen huwelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in essentie gaat om twee aspecten, met name een onderzoek naar de waarachtigheid en geloofwaardigheid van het asiolverhaal en een toetsing van dit verhaal aan de criteria voor het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming.

Zij stelt ten aanzien van de in de bestreden beslissing opgesomde punten dat haar grote vrees niet is ingegeven door het gedwongen huwelijk doch uitsluitend door de traditie van besnijdenis van de Bundusociëteit. Dat zij niet meteen melding maakte van dit gedwongen huwelijk zou aldus geen afbreuk doen aan haar verklaringen.

Volgens verzoekster is het normaal dat zij geen antwoord kon geven op de vraag waar haar tante leerde besnijden aangezien zij haar hele leven met dit fenomeen werd geconfronteerd. Gelet op de traditie acht

zij het tevens normaal dat zij zich zou hebben onderworpen aan deze besnijdenis indien haar zus en niet hierbij niet om het leven waren gekomen. De besnijdenis is een typische aangelegenheid van de vrouwengemeenschap zodat haar oom niets kan doen om deze te voorkomen.

Voorts benadrukt verzoekster dat alle feiten en haar leeftijd volledig worden bevestigd door het neergelegde krantenartikel uit 'The New People Newspaper' (Krant Life Ahead dd. 02.02.2009). Dit is geschreven door een objectieve journalist en kan niet simpelweg van tafel worden geveegd. De krant bevestigt dat haar leeftijd zeventien jaar is zodat hierover geen discussie meer kan bestaan. Verzoekster betoogt dat dit alles een miskennis inhoudt van de door haar aangehaalde feiten en dat men de waarheidsgetrouwe feiten vertroebelt door details waarover men kan blijven discussiëren.

Zij stelt dat men voorts in de bestreden beslissing niet eens ingaat op de criteria voor het vluchtelingenstatuut terwijl zij hier nochtans aan voldoet.

Derhalve schendt verweerder volgens haar de motiveringsplicht. De bestreden beslissing geeft niet op correcte wijze de feitelijke en juridische overwegingen weer waarop zij is gebaseerd. De motivering is volgens verzoekster niet afdoende, dat wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Zij acht artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden. Zij vervolgt *“dat tevens de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden, waardoor het beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend”*. Alleszins zou in haar hoofde een vrees voor haar leven een vrijheid aanwezig zijn zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Verzoekster betoogt dat zij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Er zijn in haar hoofde immers zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij, wanneer zij terugkeert naar Sierra Leone, een reëel risico loopt op ernstige schade (besnijdenis) en zich niet onder de bescherming van de autoriteiten kan stellen omdat besnijdenis niet strafbaar is. Verzoekster stelt dat haar een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten staat in Sierra Leone.

Bij aangetekend schrijven van 12 maart 2010 legt verzoekster nogmaals een kopie neer van het reeds bij het CGVS voorgelegde krantenartikel en brengt zij tevens een faxkopie bij van haar geboorteakte (rechtsplegingdossier, stuk 12; administratief dossier, stuk 14: documenten).

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen

geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te zijn geboren op 19 november 1991 en zou aldus zeventien jaar oud zijn op het moment dat zij haar land van herkomst verliet (administratief dossier, stuk 12, nr.4). Uit het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, blijkt echter dat met redelijke wetenschappelijke zekerheid werd vastgesteld dat verzoekster op 28 april 2009 een leeftijd had van zeker ouder dan achttien jaar, waarbij 20,8 een minimumleeftijd was en haar werkelijke leeftijd vermoedelijk hoger lag (administratief dossier, stuk 10). Dat verzoekster voorhoudt jonger te zijn dan zij werkelijk is doet niet enkel afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid, doch tevens aan de geloofwaardigheid van haar concrete asielmotieven. Verzoekster geeft immers zelf in het verzoekschrift aan dat de besnijdenis door de Bundu society, welke zij verklaarde te zijn ontvlucht, plaatsvindt tussen een leeftijd van twaalf en achttien jaar, en dit met het oog om jonge meisjes te helpen bij hun overgang naar volwassenheid (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.2). Tevens gaf zij aan dat haar zus reeds werd besneden op veertienjarige leeftijd (administratief dossier, stuk 4, p.10).

Verzoekster brengt voorts ter staving van haar relaas één stuk bij dat rechtstreeks betrekking heeft op haar ingeroepen asielmotieven, meerbepaald een krantenartikel van de 'Life Herald' – en dus niet van de 'New People Newspaper' zoals zij verkeerdelijk stelt in het verzoekschrift – van maandag 2 februari 2009 en getiteld: *"Teenage Girl on the Run"* (rechtsplegingdossier, stuk 12; administratief dossier, stuk 14: documenten). De ernst van verzoeksters ingeroepen vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van haar verklaringen worden daarbij op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij blijkens haar verklaringen bij het CGVS in het geheel niet op de hoogte was van de inhoud van dit artikel. Zij verklaarde het artikel voor het gehoor reeds een maand in haar bezit te hebben gehad doch gaf aan dat zij het niet eens had gelezen. Evenmin had iemand het aan haar voorgelezen. Zij verklaarde voorts dat zij dit aan niemand heeft gevraagd, zelfs niet aan de man die haar het artikel bezorgde of aan haar advocaat. Wanneer haar werd gevraagd naar de naam A.K. die is vermeld in het kwestieuze artikel antwoordde zij bovendien: *"Je moet het lezen en je moet me uitleggen. Ik heb het artikel niet gelezen. (...) Ik weet het niet, je moet het artikel voor me lezen"* (administratief dossier, stuk 4, p.3, 14b). Dat verzoekster heeft nagelaten zich voorafgaandelijk aan het gehoor bij het CGVS te informeren omtrent de inhoud van het krantenartikel dat zij zelf neerlegt ter staving van haar asielaanvraag en hieromtrent en dergelijk gebrek aan interesse vertoonde getuigt geenszins van een ernstige en gegronde vrees voor vervolging.

Dit klemmt nog des te meer daar zij, wanneer zij nogmaals werd geconfronteerd met de naam in het krantenartikel, zich deze plots wel wist te herinneren, bijkomende verklaringen aflegde om haar relaas op de inhoud van het krantenartikel af te stemmen en beweerde dat haar tante haar wilde weggeven om met een oude man te huwen (ibid., p.14b). De krant vermeldt hierover uitdrukkelijk dat verzoekster zou zijn gevlucht nadat zij ervan op de hoogte werd gesteld dat zij diende te huwen met A.K., alsmede dat de huwelijksceremonie zou plaatsvinden enkele dagen na de *"bonbo initiatieceremonie"*. Tevens zou deze ceremonie blijkens het krantenartikel worden betaald door A.K. Verzoekster maakte echter in de vragenlijst nergens melding van het feit dat zij moest huwen met een oudere man, dat haar gedwongen besnijdenis zou plaatsvinden in het kader van dit gedwongen huwelijk en zou worden betaald door haar toekomstige echtgenoot (administratief dossier, stuk 11). Zij maakte hiervan evenmin enige spontane melding eerder tijdens het gehoor bij het CGVS en verklaarde integendeel voordat zij werd geconfronteerd met de inhoud van het krantenartikel geen andere problemen te hebben gekend in Sierra Leone dan degene die zij reeds aanhaalde (administratief dossier, stuk 4, p.14b). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter

ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De bestreden beslissing motiveert dan ook met recht dat verzoekster geen aannemelijke verklaring gaf voor voormelde omissie. Zij beweerde weliswaar dat zij hoofdpijn had bij de DVZ doch gaf tevens aan dat de ondervrager haar meldde dat zij nog verklaringen schriftelijk kon toevoegen. Zij deed dit echter niet en gaf aan dat zij besloot het zo te laten. Tijdens het gehoor bij het CGVS zou zij haar gedwongen huwelijk niet hebben vermeld omdat zij dit eerder bij de DVZ niet had vermeld en niet wilde dat men zou denken dat zij aan het liegen was.

Verzoekster tracht voorgaande vaststellingen in het verzoekschrift te vergoelijken doordat haar vrees in wezen is gebaseerd op de gedwongen besnijdenis en laat uitschijnen dat het gedwongen huwelijk niet belangrijk zou zijn, doch deze verklaring kan niet worden gerijmd met haar verklaringen bij het CGVS, alwaar zij aangaf dat het wel degelijk belangrijk was en bovendien aangaf dat de man die wordt vermeld in het krantenartikel haar sponsoorde, dat hij haar wilde laten initiëren in de Bundu society en dat zij daarna met hem moest huwen (ibid., p.15). Dat zij een dermate belangrijk element in haar relaas, indien dit daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden, onvermeld zou hebben gelaten in de vragenlijst en evenmin spontaan zou vermelden bij het CGVS is manifest onaannemelijk.

De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas wordt bovendien op fundamentele wijze ondergraven doordat zij uiterst vage verklaringen aflegde aangaande het ogenblik waarop haar problemen zich zouden hebben voorgedaan en zij zou zijn gevlucht. Bij de DVZ verklaarde zij dat zij geen data kon geven omdat zij te veel stress zou hebben gehad. Verzoekster toont echter niet aan dat zij enig geheugenprobleem zou hebben ingevolge van ondergane stress. Zelfs indien verzoekster stress had ten tijde van de feiten kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij deze toch enigszins kan situeren in de tijd. De beslissing om haar land te verlaten is immers dermate ingrijpend en bepalend dat kan worden verwacht dat zij dienaangaande coherente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Verzoekster kon desalniettemin bij de DVZ niet aangeven wanneer zij uit haar dorp zou zijn vertrokken (administratief dossier, stuk 12, nr.33-34). Ook bij het CGVS bleek verzoekster niet in staat aan te geven wanneer zij haar vlucht zou hebben aangevat. Na aanvankelijk herhaaldelijk ontwijkend te hebben geantwoord op de vraag wanneer zij haar dorp verliet, verklaarde zij: *“Tot vorig jaar was ik daar”*. Vervolgens bleek zij echter niet in staat om dit te preciseren doch gaf zij aan zich niet te herinneren in welke maand het was, bleek zij zelfs niet in staat aan te geven of zij haar dorp verliet in het begin of het einde van het jaar en wist zij evenmin of haar vertrek plaatsvond voor of na haar verjaardag (administratief dossier, stuk 4, p.7).

Verzoekster legde voorts uitermate vage verklaringen af omtrent het vervolg van haar vluchtrelaas. Zij beweerde na haar vertrek uit haar dorp naar ‘de kerkmensen’ te zijn gegaan. Gevraagd welke mensen zij bedoelde, antwoordde zij: *“Een groep van mensen die me hielpen in de kerk”*. Verzoekster kon niet aangeven welke kerk het was en verklaarde zich de naam ervan niet te herinneren. Evenmin kon zij aangeven waar de kerk is gelegen doch verklaarde zij, hiernaar gevraagd: *“Mijn buurvrouw gaf me de contact van de kerk en ze gaf me een papier, maar ik kan me niet herinneren waar de kerk was”*. Gevraagd hoe zij dan bij de kerk kwam, gaf zij aan: *“Ik vroeg mensen waar het was, ik had drie kinderen bij mij, het was moeilijk voor mij”*. Vervolgens werd aan haar gevraagd of zij naar de kerk liep of transport nam, waarop zij wederom in vage bewoordingen antwoordde en aangaf: *“Ik vertrok waar ik woonde en ik bleef vragen en vragen en ik weet niet meer waar de kerk was”* (ibid.). Het voorgaande klemde des te meer daar verzoekster in het verzoekschrift ter verklaring van haar onwetendheid omtrent de naam en de ligging van de kerk verklaringen aflegt die met het voorgaande niet kunnen worden gerijmd daar waar zij aangeeft: *“De route naar de kerk, alsook de naam hiervan werd door de buurvrouw doorgegeven aan de taxichauffeur zodat verzoekster hiermee niet vertrouwd is”* (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.2). Bovendien bleek zij tijdens het gehoor bij het CGVS van geen van de mensen van de kerk de naam te kennen. Evenmin kon zij aangeven of er andere mensen waren die in de kerk leefden. Tot slot bleek zij niet in staat aan te geven hoelang zij in de kerk bleef (administratief dossier, stuk 4, p.7). Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat zij dienaangaande zelfs niet kon zeggen of het een week was of enkele maanden (administratief dossier, stuk 12, nr.34). Dat verzoekster dermate vage verklaringen aflegt doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Daarenboven beweerde zij dat de kerkmensen de politie inlichtten, waarna haar tante en enkele van de vrienden van haar tante werden gearresteerd. Verzoekster bleek echter niet te kunnen aangeven wanneer dit gebeurde (administratief dossier, stuk 11, p.2). Zij kon evenmin preciseren wie van de kerkmensen naar de politie ging of met hoeveel zij gingen. Bovendien bleek zij in het geheel niet te weten welke van de vriendinnen van haar tante samen met haar tante zouden zijn gearresteerd. Voorts kon zij niet aangeven waar het politiekantoor is gelegen waar haar tante en de vriendinnen van haar tante werden opgesloten. Zij gaf aan dat zij voor het overige geen informatie zou hebben gekregen van de mensen van de kerk. Gevraagd welke de beschuldigingen waren tegen haar tante, antwoordde zij: *"Ik weet niet, ik weet er niets van"*. Zij verklaarde verder er geen idee van te hebben wat de straf kon zijn voor haar tante (administratief dossier, stuk 4, p.14-14a). Dat verzoekster andermaal dergelijke vage verklaringen aflegde doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde asielmotieven.

Bovendien brengt verzoekster niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België en legde zij dienaangaande eveneens ongeloofwaardige verklaringen af. Zo kon zij niet preciseren of zij al dan niet zou hebben gereisd met een visum in haar paspoort. Zij kon evenmin aangeven met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd, noch in welk land zij een tussenlanding zou hebben gemaakt. Daarenboven verklaarde zij de datum waarop zij zou zijn aangekomen in België niet te kennen. Voorts bleek zij niet in staat aan te geven wie haar reis precies organiseerde. Tevens legde zij onaannemelijke verklaringen af wanneer haar werd gevraagd naar haar paspoort. Zij gaf immers aan dat de vriend van T. die haar hier in België uit diens huis hielp ontsnappen op de grond sliep en zei dat hij haar 's morgens zou helpen ontsnappen. Daar verzoekster derhalve de hele nacht had om haar ontsnapping voor te bereiden is het niet aannemelijk dat zij dergelijk belangrijk document in het huis van T. zou achterlaten (administratief dossier, stuk 4, p.9-10; stuk 12, nr.33-34).

De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk vermogen te doen aan de voorgaande vaststellingen.

Wat betreft de neergelegde geboorteakte dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoekster, die reeds in mei 2009 bij de DVZ aangaf dat haar oom haar geboorteakte had (administratief dossier, stuk 12, nr.21) en bij het CGVS beweerde dat zij een stukje uit het neergelegde krantenartikel scheurde omdat hierin de contactgegevens van haar oom stonden (administratief dossier, stuk 4, p.8), op heden niet de geboorteakte waarover sprake tijdens de DVZ bijbrengt, doch wel een kopie van een geboorteakte die zou zijn afgeleverd op 11 december 2009. Bovendien liet zij, ondanks dat deze kopie aan haar werd doorgefaxt op 17 december 2009, na deze voor te leggen aan het CGVS. Hoe dan ook betreft dit stuk slechts een faxkopie en brengt verzoekster tot op heden het origineel hiervan niet bij, en dit ondanks dat deze faxkopie reeds dateert van december 2009. Derhalve kan aan het kwestieuze stuk, gelet op de manipuleerbaarheid van faxkopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend, te meer daar de hierop vermeld informatie omtrent verzoeksters leeftijd niet overeenstemt met het hoger aangehaalde en op wetenschappelijke basis gestoelde leeftijdsonderzoek.

De bestreden beslissing stelt met recht vast dat het medische attest dat door haar werd voorgelegd slechts bevestigt dat verzoekster nooit een besnijdenis onderging. Dit attest houdt geen bewijs in voor haar bewering dat zij wel besneden diende te worden in het kader van een gedwongen huwelijk.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van het neergelegde krantenartikel wordt ondergraven doordat verzoekster zich, zoals reeds hoger aangegeven, zelf niet eens de moeite heeft getroost dit artikel te lezen voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS. De geloofwaardigheid van het artikel wordt bovendien ondergraven doordat dit artikel vermeldt dat verzoekster zeventien jaar zou zijn, hetgeen niet kan worden gerijmd met het hoger aangehaalde leeftijdsonderzoek. Tevens vertoont de inhoud van het krantenartikel een ernstige interne tegenstrijdigheid waar het aanvankelijk stelt dat verzoeksters ouders haar intens aan het zoeken zouden zijn, terwijl even verder in het artikel wordt aangegeven dat verzoeksters ouders overleden zijn, hetgeen verzoekster overigens tevens zelf verklaarde bij de DVZ (administratief dossier, stuk 12, nr.11-12). Dit alles klemmt des te meer daar verzoekster uitermate vage en weinig aannemelijke verklaringen heeft afgelegd aangaande de wijze waarop ze dit krantenartikel zou hebben bekomen. Zo gaf zij aan dat zij, wanneer zij ging winkelen in Antwerpen, een aantal Sierra Leonese personen ontmoette die Krio praatten. Zij zou hen haar problemen hebben uitgelegd, waarop een man zei dat zij het meisje was wiens naam in de krant stond en verzoekster hem zou hebben gevraagd de krant te bekomen. Vervolgens bleek zij echter niet in staat de volledige naam van deze persoon te geven, niet te weten vanwaar hij afkomstig is en ook te weten tot welke stam hij behoorde. Zij kon daarenboven niet preciseren waar deze persoon woonde in België. Tevens werd haar gevraagd waar de overige pagina's van de krant waren, waarop zij aangaf dat er

misschien andere pagina's waren die zij heeft verloren (administratief dossier, stuk 4, p.2-3). De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan het betreffende krantenartikel.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde asielrelaas. Derhalve kan kritiek op de overige, overvloedige motieven van de bestreden beslissing op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing en is verzoeksters betoog dat dit relaas niet werd getoetst aan de criteria voor het vluchtelingenstatuut niet dienstig. Een ongeloofwaardig relaas dient niet te worden getoetst aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De vluchtelingenstatus kan aan haar niet worden toegekend.

2.2.2. Verzoekster voert teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen geen andere elementen aan dan degene aan de grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.2.1.), toont verzoekster, de overige elementen van het dossier mede in acht genomen, geenszins aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan haar te worden onttrokken.

2.2.3. De motiveringsplicht is niet geschonden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ, de vragenlijst en het verhoorverslag van het CGVS. Verzoekster kreeg de kans om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Zij ondertekende het verslag van DVZ en de vragenlijst, waarmee zij te kennen gaf dat de door haar verstrekte inlichtingen oprecht zijn, en maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het CGVS. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Betreffende verzoeksters betoog dat *“het beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend”* dient te worden vastgesteld dat zij voor het overige nalaat te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur volgens haar wordt geschonden door de bestreden beslissing en evenmin preciseert op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt voornoemde schending niet dienstig aangevoerd.

2.5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS